

Arrest

nr. 158 276 van 11 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 10 december 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 7 december 2015, die op 8 december 2015 ter kennis gebracht werd.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2015 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Rwandese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 11 augustus 1986.

Volgens de verklaringen van de verzoekende partij is zij op 6 december 2003 het Rijk binnengekomen en vroeg op 9 december 2003 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

Op 3 maart 2006 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de hoedanigheid van vluchteling aan de verzoekende partij toe te kennen

Op 23 oktober 2006 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij uitgereikt.

Op 1 juni 2007 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij uitgereikt.

Op 20 september 2007 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde aan de verzoekende partij uitgereikt.

Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van de Raad van 9 september 2008 met nummer 15 718 wordt dit beroep verworpen.

Op 1 december 2011 wordt de verzoekende partij veroordeeld door het hof van beroep te Gent tot 15 maanden gevangenisstraf wegens diefstal met geweld of bedreiging bij nacht, door twee of meer personen en met gebruik of vertoon van wapens.

De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 mei 2012 een besluit tot terugwijzing. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 13 september 2012 met nummer 87 578 wordt voormeld beroep door de Raad verworpen.

Op 7 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die op 8 december 2015 ter kennis van de verzoekende partij wordt gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat betreft de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering moet door de Raad ambtshalve worden geduïd dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. Een beroep bij de Raad dat erop gericht is de schorsing van een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering te verkrijgen is bijgevolg onontvankelijk.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. Ambtshalve wordt een exceptie van niet ontvankelijkheid opgeworpen wegens het ontberen van het rechtens vereiste belang daar de verzoekende partij onder ministerieel besluit tot terugwijzing staat. *In casu* neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 23 mei 2012 een besluit tot terugwijzing. Het is de verzoekende partij verboden om gedurende tien jaar in het Rijk te verblijven.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een

benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Naar vaste rechtspraak van de Raad van State moet het gaan om een persoonlijk, rechtstreeks, actueel, zeker en wettig belang.

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient voldaan te worden bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (cf. W. WEYMEERSCH, "Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel." in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ en G. LAENEN (eds.), Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing, Brugge, die Keure, 2004, 161.)

De vraag naar het belang komt *in casu* neer op een vraag naar het wettig belang dat de verzoekende partij kan doen gelden waar zij schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (met dwanguitvoering) terwijl zij onder een ministerieel besluit tot terugwijzing staat dat niet is opgeheven of opgeschort en waarvan de geldingstermijn niet is verstreken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het ministerieel besluit tot terugwijzing van 23 mei 2012 definitief is geworden, nu het beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde beslissing op 13 september 2012 bij arrest met nummer 87 578 verworpen werd.

De Raad merkt op dat het aan de verzoekende partij afgeleverde ministerieel besluit tot terugwijzing een verbodsmaatregel is, die inhoudt dat aan de verzoekende partij voor de erin bepaalde termijn van tien jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België wordt verboden.

Artikel 26 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten verbod opleggen gedurende 10 jaar het Rijk binnen te komen, tenzij ze opgeschort of ingetrokken worden. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt niet dat het besluit van 23 mei 2012 opgeheven of opgeschort werd. Ter terechtzitting wordt voormeld gegeven eveneens bevestigd. Het verblijfsverbod van tien jaar geldt vanaf de datum van het besluit tot terugwijzing, te deze dus vanaf 23 mei 2012.

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het ministerieel besluit geldt vanaf de datum van het besluit en dat vanaf die datum aan de adressaat - voor de in het ministerieel besluit vermelde termijn van tien jaar - niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

Het blijkt dan ook dat de verzoekende partij op het ogenblik dat zij de onderhavige vordering indiende onder de gelding viel van een definitief, wettig en geldend ministerieel besluit tot terugwijzing dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeschort.

Het blijkt dat de verzoekende partij met de onderhavige vordering tot schorsing van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met gedwongen grensleiding, een verder verblijf in België beoogt. Een dergelijk verder verblijf is echter in strijd met het ministerieel besluit tot terugwijzing opgelegd middels het definitief geworden en niet geschorste of ingetrokken ministerieel besluit. Een dergelijk belang kan niet als een wettig belang worden beschouwd (cf. RvS 27 juni 2000, nr. 88.295; RvS 9 januari 2003, nr. 114.309; RvS van 10 mei 2004, nr. 131.178).

Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat zij een recht op verblijf heeft omwille van het vaderschap, dat zij geen *laisser-passer* zal krijgen voor Rwanda daar er geen opvang voor haar is in daar en dat zolang de verzoekende partij niet is veroordeeld er een vermoeden van onschuld is. Met betrekking tot de stelling van de verzoekende partij dat zij een recht op verblijf heeft omwille van haar vaderschap, wijst de Raad op artikel 46bis van de Vreemdelingenwet die uitdrukkelijk bepaalt dat ten vroegste twee jaar nadat een ministerieel besluit tot terugwijzing werd uitgevoerd, familielid van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet -waarnaar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet eveneens verwijst- de opheffing of opschorting van het besluit kan vragen. *In casu* heeft de verzoekende partij dit nog niet gedaan. Voorts wijst de Raad op hetgeen wat hieronder

bij de bespreking van artikel 8EVRM wordt uiteengezet met betrekking tot artikel 8 van het EVRM. Met het gegeven dat de verzoekende partij verklaart dat ze geen *laisser-passer* zou krijgen voor Rwanda, maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat zij een wettig belang heeft bij haar vordering, nu zij op grond van voormeld gegeven nog geen aanvraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod gevraagd heeft. Het ministerieel besluit tot terugwijzing is nog steeds definitief en verhindert de toegang en het verblijf op grondgebied van de verzoekende partij. Met betrekking tot het vermoeden van onschuld, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij reeds op 1 december 2011 wordt de verzoekende partij veroordeeld door het hof van beroep te Gent tot 15 maanden gevangenisstraf wegens diefstal met geweld of bedreiging bij nacht, door twee of meer personen en met gebruik of vertoon van wapens.

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel kan er niet toe leiden dat de verzoekende partij zich op het grondgebied van het Rijk bevindt terwijl zulks haar door het bevoegde bestuur middels een definitieve beslissing uitdrukkelijk is verboden. Ook de eventuele gegrondheid of ernst van de aangevoerde middelen, kan aan de verzoekende geen wettig belang verschaffen nu de verzoekende partij geenszins enige verblijfsaanspraak aannemelijk maakt die zou kunnen ingaan tegen het definitief geworden en niet geschorste of ingetrokken verblijfsverbod opgelegd en zij evenmin een schending van het non-refoulement aanvoert laat staan aannemelijk maakt.

Wat er ook van is, de verzoekende partij beroept zich in het kader van haar beroep op artikel 8 van het EVRM, daar zij stelt de vader te zijn van twee kinderen die de Belgische nationaliteit hebben.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

Wat de uiteenzetting met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM betreft stelt de Raad vast wat volgt:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. *In casu* stelt de verzoekende partij een gezin te vormen met haar twee kinderen die de Belgische nationaliteit hebben.

De Raad herinnert er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Het geval van de verzoekende partij betreft een situatie van eerste toelating, waarbij volgens het EHRM dient te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In dit verband wijst de verzoekende partij enkel op het gegeven dat zij vader is van twee kinderen die de Belgische nationaliteit hebben. De verzoekende partij brengt geen andere nadere gegevens bij omtrent haar relatie met de twee kinderen waarvan zij de vader is. Evenmin worden er gegevens bijgebracht over de wijze waarop de verzoekende partij haar vaderschap invult en de band met de kinderen. Daarenboven bevat de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot de kinderen van de verzoekende partij: *“De kinderen van betrokkene hebben de Belgische nationaliteit. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn kinderen kunnen zich begeven naar Rwanda. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Rwanda geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Bovendien het feit dat de kinderen van betrokkene*

verblijven in België, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Ook gaat de verzoekende partij voorbij aan het gegeven dat hij het voorwerp uitmaakt van een ministerieel besluit tot terugwijzing dat definitief geworden is.” Deze concrete motieven van de bestreden beslissing worden helemaal niet weerlegd door de verzoekende partij. Met een dergelijk weinig concreet betoog, met name het enkele feit dat de verzoekende partij de vader van twee kinderen met de Belgische nationaliteit is, toont de verzoekende partij niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om in België te blijven hoewel haar ten gevolge van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 23 mei 2012 verboden is om in het Rijk te verblijven tot 22 mei 2022, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. RYCKASEYS